

► Spiritualitate

Părinte duhovnicesc și alinător al suferințelor în timpuri de prigonire a credinței

Dintr-o îndepărtată copilărie, când bunica mă purta de mână la biserică, îmi vibrează în memorie florile unor răcoase dimineți de duminică înmiresmate de tămâie și busuioc. Și, dacă tot e vorba de o întoarcere în copilărie, nu găsesc cuvinte mai potrivite decât ale celebrului povestitor din Humulești. Oricât mi-aș forța fantezia, nu pot spune mai ispititor decât Ion Creangă: „Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau în părțile noastre pe când începusem și eu, dragăliță-Doamne, a mă ridica...”. Tăranii din satul meu, născuți pe la începutul secolului trecut, merită cu deasupra de măsură aceste cuvinte, mai ales pentru curajul de a-și apăra sfânta biserică și pe slujitorul altarului de prigoana regimului. Am fost primul și unicul copil supraviețuitor în casa părinților mei, oameni apăsați de nevoile „timpurilor noi”. Muncind din zori și până-n noapte, mai mult de pomână, pentru stat, ei își purtau credința adănc în suflet. În primii ani de putere sovietică, la începutul colectivizării, erau mânați și duminicile la muncile câmpului. Mama îmi

NE-A LĂSAT TESTAMENT SĂ FIM BUNI ROMÂNI

povestea cum se furia duminica la crăpatul zorilor pe cărări ocolite să ajungă la biserică, dar și atunci era întoarsă din drum de către vârfii colhozului. Preotul era impus de autorități să termine slujba până la înălțarea soarelui. Deși colhozul nu pierdea nimic din cauză că fetele mergeau duminica la sfânta liturghie, cei mai învertați slujoi ai puterii mișunau pe toate drumurile, călări pe cai ca să pară mai grozavi, să bage spaima în creștini. Numai bătrânii erau lăsați în pace. Căliți în focul a două războaie mondiale, supraviețuind evacuarea în adâncul Rusiei (la Astrahan și Saratov) în 1916 și deportările din 1941, ei nu tremurau de teama noilor ciocni, nu-și plecau fruntea în fața lor, închinându-se numai la icoane. Aveam și în casa noastră o „sfântă” pentru salvarea sufletelor de păcate, pe bunica Ioana, cu bărbatul mort în lagărul de la Onega, cu un fiu arestat în 1941 și împușcat fără de judecată în închisoarea din Cernăuți. Adevărul despre sfârșitul tragic al unchiului Ioniță, fratele mai mare al tatei, aveam să-l aflu mult mai târziu, când nici părinții mei nu mai erau în viață. Bunica l-a așteptat toată viața, rugându-se la Dumnezeu să i-l aducă acasă, dând pomeni nu pentru sufletul, ci pentru sănătatea fiului pierdut. Ea mă purta la biserică, ne ținea

familia în leagănul credinței. Când a căzut la pat îl ruga pe tata să-i aducă preotul acasă pentru spovedanie și împărtășanie.

Spre deosebire de alte sate din nordul Bucovinei, în care pe parcursul perioadei sovietice s-au perindat mai mulți preoți, Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Boian, numită în cinstea ctitorului și „a lui Ion Neculce” l-a avut ca părinte duhovnicesc timp de jumătate de secol, din 1944, până l-au părăsit puterile pe Boris Țapu dintr-o localitate din nordul Basarabiei. Sosirea lui la Boian își are ecou de legendă. Am auzit-o în mai multe variante, cea mai proaspătă fiind preluată de la profesoara Eleonora Bizovi. În primăvara anului 1944, când trupele sovietice ocupaseră deja nordul Bucovinei, preotul Mihai Rusu care slujea la acel moment s-a refugiat în România. Toate cele trei biserici (ortodoxă, catolică și greco-catolică), rămânând fără preoți, stăteau închise. Doi țărani împovărați de ani, Dumitru Sfeclă și Costache Vicsici, au pornit pe jos la Cernăuți, la Mitropolie, să ceară un preot ortodox român pentru Biserica lui Ion Neculce. Dumnezeu le-a scos în cale pe Boris Țapu, care venise cu tânără soție și doi copii la Cernăuți în căutarea unei parohii. Aflând că boincenii au nevoie de preot, le-a zis: „Luați-mă pe mine”. Stând de vorbă pe îndelete, celor doi bătrâni le-a plăcut firea mucalității și rostirea românească a tânărului părinte, insistând

pe lângă superiorii episcopiei să fie trimis la Boian nu altcineva decât Boris Țapu, preotul care avea să le fie călăuză duhovnicească mai mult de jumătate de secol, le-a sfințit Tricolorul, a suferit alături de boinceni pentru dreapta credință și le-a lăsat testament să rămână pe vecie buni români. Dar mai impresionant decât toate este că neînfricatul Țaran Costache Vicsici e chiar „Lordul” din tabloul lui Lowendal, artistul care picta în exclusivitate țărani români, considerându-se și el român prin libera opțiune. Pictorul, îndrăgostit de Bucovina, n-a găsit la nici un alt neam atâtea demnități și noblete ca în chipurile țăranilor români. Că avea dreptate ne dovedește verticalitatea „lordului” Costache în fața autorităților. Primind învoirea să slujească la Boian, preotul nu avea unde se adăposti cu familia. Costache Vicsici s-a înfățișat în fruntea unei delegații la primărie să ceară pentru preot una din casele rămase pustii. Chiar atunci s-a întâmplat să dea ochii cu niște șefi din raion, care l-au luat pe bătrân în răspăr, muștrându-l că a adus fără acordul lor popă în sat. „Trăiască unde-o vrea. Nu ne trebuie, noi nu l-am chemat”, a răspuns primarul la rugămintea enoriașilor. „Nici pe voi nu v-am chemat, dar, de voie-de nevoie, v-am primit. Preotului trebuie să-i dai casă, că satul l-a chemat”, le-a ripostat Țaranul cu demnitatea unui adevărat lord, reușind să obțină o casuță

părăsită de lângă păruș.

Cui i-ar fi trecut prin gând, cine ar fi putut crede atunci că pe clădirea primăriei peste jumătate de secol va flutura din nou Tricolorul, iar acest „popă nechemat” va sfinți flamura dragă sufletelor boincenilor, mulțumind lui Dumnezeu într-o unică rugăciune cu enoriașii că au ajuns zilele libertății și dreptății?! Drept că libertatea de a ne cinsti simbolurile naționale n-a durat mult, dar cine a fost prezent la acea sărbătoare scaldată în lacrimile bucuriei va transmite din generație în generație emoțiile, sublimul unui eveniment despre care nici în cele mai fantastice reverii n-ar fi îndrăznit să-și imagineze preotul când a pașit prima dată pe pământul Boianului. Dar și atunci, în 1944, oamenii au avut o mare bucurie, poate mai mare decât la arborarea Tricolorului peste cinci decenii. Toată lumea, indiferent de religia împărtășită (catolici, greco-catolici), venea la Biserica ortodoxă „Adormirea Maicii Domnului”. De Sfintele Paști la sfințitul pășcutilor, de Iordan la aghesma se rănduiau roiri de oameni, cu sufletele înnobite de fericirea comuniunii cu divinitatea. Clopotele Bisericii băteau deopritiv pentru toți cât timp celelalte biserici au stat în paragină.

Maria TOACĂ
(Fragment din eseu „Credință și suferință la românii din Boian”) (Va urma)

► Vești de peste Prut

Alina Maeruța a ocupat locul doi la concursul național „Instituțiile de învățământ extrascolar: activitate la distanță”

În Ucraina, odată cu introducerea regimului de carantină, mai multe instituții din țară, inclusiv cele de învățământ, au trecut la regimul de activitate la distanță. În acest scop, la inițiativa Asociației internaționale a învățământului extrascolar și Catedrei de învățământ extrascolar de la Universitatea Pedagogică Națională „Myhailo Dragomanov” din Kiev, a fost inițiat proiectul „Instituțiile de învățământ extrascolar: activitate la distanță”.

Scopul proiectului constă în organizarea procesului de educație la distanță în instituțiile de învățământ extrascolar.

Aceasta este o inovație, deoarece instruirea online a elevilor creează diverse impedimente și complică activitatea coordonatorilor cercurilor coregrafice, vocale și corale.

Cu toate acestea, întregul colectiv al Casei de creație a copiilor din Noua Suliță a participat activ la acest proiect. Titulara acestei instituții, Alina Maeruța, a prezentat cu succes abilitățile profesionale, metodele și tehnicile pedagogice necesare pentru a facilita învățământul la distanță. Alina Maeruța a reușit să se claseze pe locul al doilea la concurs, la categoria „educație estetică-artistică”. Felicitări!

Patru pacienți din raionul Noua Suliță au pierdut lupta cu coronavirusul

La Spitalul raional central din Noua Suliță, în urma complicațiilor provocate de coronavirus, au decedat patru pacienți: trei femei și un bărbat.

Prima victimă, o femeie născută în 1967 din localitatea Vancicăuți, a decedat joi, 16 aprilie. Defuncta a fost internată pe data 3 aprilie în secția de reanimare din cadrul Spitalului raional cu pneumonie bilaterală, a decedat în urma aparatului de respirație artificială.

Potrivit informațiilor, pacienții împreună cu soțul ei s-a întors din Franța, și ambii au fost testați pozitiv cu coronavirus.

O altă pacientă, suspectată de infecție cu coronavirus, avea 78 de ani și a decedat în seara zilei de vineri, 17 aprilie. Publicația Rayoninfo scrie că femeia a fost adusă la spital în stare gravă, în jurul orei 15.00. Aceasta suferea de pneumonie bilaterală totală. La spital medicii au realizat testul rapid pentru COVID-19, acesta fiind pozitiv.

Publicația a specificat că defuncta s-a dovedit a fi vecina bărbatului de 81 de ani din Stălinești – prima persoană decedată din cauza virusului în raionul Noua Suliță.

Al treilea deces a fost înregistrat miercuri, 22 aprilie. Este vorba despre un bărbat născut în 1956 din comuna Mahala. Medicii au depistat că acesta a dezvoltat pneumonie bilaterală. El a fost internat în secția de reanimare și conectat la aparatul de ventilație. Totodată, rezultatul testului pentru coronavirus încă nu a fost confirmat.

Valeriu Calaraz, medicul-șef al Spitalului raional central Noua Suliță, a comunicat că în secția de boli infecțioase este internată în stare de gravitate medie fiica defunctului.

Un alt deces este al unei femei, născută în anul 1956, din localitatea Berestea. Deși pacienta fusese diagnosticată cu COVID-19, starea ei de sănătate nu era considerată gravă, dar în dimineața zilei de 23 aprilie ea a decedat.

În același timp, Vadim Hmeli, șeful ad-interim al Filialei interraionale Noua Suliță a Centrului de laborator în regiunea Cernăuți, a anunțat că bilanțul îmbolnăvirilor cu coronavirus în raionul Noua Suliță a ajuns la 48 de cazuri confirmate. Printre cei infectați se numără 4 copii cu vârste cuprinse între 6 și 13 ani. De asemenea 101 nouășulițeni sunt suspectați de coronavirus.

În atenția credincioșilor Bisericii Sfântul Nicolae din Marșinți

Hristos a Învia! Condițiile de carantină impuse de autorități au adus schimbări esențiale în formatul de prăznuire a Învierii Domnului. În acest an nu vor exista excepții și pentru celebrarea Paștilor Blajinilor.

Stimați conșăteni, vă informez că parohia noastră, în urma unui dialog cu autoritățile locale și poliția, a decis ca slujba de pomenire pentru cei răposați să fie oficiată în curtea bisericii, nu la cimitirele din localitate.

Serviciul divin va fi oficiat duminică după Sfânta Liturghie. Listerile și Pomelnicele pentru cei adormiți pot fi aduse sau transmise la biserică sâmbătă, 25 aprilie, începând cu ora 16.00.

Pentru evitarea contactului între persoane și prevenirea aglomerației, slujba de pomenire va fi oficiată fără pomeni sau alte „cadouri” specifice sărbătorii.

Totodată, vreau să subliniez că unele forțe încearcă să acuze Biserica că ar fi un instrument de răspândire a infecției. Din acest motiv, noi, creștinii ortodocși, trebuie să fim foarte atenți și să respectăm toate regulile sanitare pentru a preveni la maximum posibilitatea defăimării Bisericii, ne informează preotul Alexandru Istrati.

Redactorul rubricii: Sergiu BĂRBUȚĂ

IN MEMORIAM

Asociația Științifico-Pedagogică „Aron Pumnul” din Ucraina exprimă sincere condoleanțe D-lui Aurel Constantinovici, fondator și președinte al acestei societăți românești timp de un sfert de secol, profesor la Universitatea Națională din Cernăuți, precum și familiei Domniei Sale, în legătură cu pierderea grea și irecuperabilă a soției

Galina CONSTANTINOVICI, care a plecat din această viață în urma unei maladii nemiloase. Știm că Doamna Galina i-a fost în îndelungata lor căsnicie un sprijin enorm în tot ceea ce a făcut ei pentru comunitatea noastră în cadrul Asociației. I-a încurajat și susținut în cele mai dificile momente ale vieții sale care nu au fost puține, ea însăși dedicându-se în întregime vocației pedagogice în calitate de profesoară de limba și literatura română inițial, după absolvirea facultății, la Mămăliga, în satul ei de baștină, iar apoi, pentru tot restul vieții, la Școala Medie nr. 10 de la Roșă, adică lângă vatra părintească a soțului ei, unde s-a bucurat de respectul și omagiul populației românești din această suburbie legendară a Cernăuților. Toți cei care au cunoscut-o pe Galina Constantinovici, iar aici îi putem include pe colegii de facultate, profesorii de la școlile din toate raioanele cu populație românească din regiunea Cernăuți, elevii și părinții acestora de la școlile unde și-a profestat cu multă dăruire și dragoste meseria de dascăl, o depășă creștinește, cu durere, dar și cu remanare, fiindcă a părăsit această lume într-o zi luminoasă de Paști, ceea ce este un semn al bunăvoinței Dumnezeiești, care îi va ajuta pe cei dragi ai ei, dar și pe ceilalți, care s-au aflat mai aproape de sufletul său, să-și aline mai lesne durerea unei asemenea pierderi irecuperabile.

Veșnică pomenire!
Mircea PILAT,
președintele Asociației
Științifico-Pedagogice „Aron
Pumnul” din Ucraina

La Mămăliga a fost reținut un șef de secție al Serviciului de grăniceri

Un șef de secție din cadrul Detașamentului de grăniceri Cernăuți al Serviciului de Stat de Frontieră al Ucrainei a fost reținut la Mămăliga de către ofițerii Serviciului de Securitate al Ucrainei și cei de la Procuratura Militară într-un dosar de trafic de influență.

Colaboratorii organelor de drept anunță că suspectatul ar fi pretins la o mită de 1.800 de dolari de la un ofițer subaltern, pentru „a nu-i crea impedimente în îndeplinirea serviciului militar”.

Acesta i-a garantat militarului că nu-l va trage la răspundere pentru nerespectarea măsurilor legale privind transferul bunurilor confiscate la frontieră către serviciul fiscal.

În prezent oamenii legii efectuează mai multe măsuri speciale de investigații. Au loc percheziții.